

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **A. M.**, zastoupený JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 9. 2013, č. j. 32 Az 24/2012 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky JUDr. Dagmar Kláskové **se u r č u j e** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 9. 9. 2013, č. j. 32 Az 24/2012 - 54, zamítl Krajský soud v Hradci Králové žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 31. 10. 2012, č. j. OAM-105/LE-BE02-P10-2011, kterým bylo rozhodnuto tak, že se stěžovateli neuděluje mezinárodní ochrana podle ust. § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném do 31. 10. 2012 (dále jen „zákon o azylu“), neboť v jeho případě nebyl naplněn žádný ze zákonných důvodů pro její udělení.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti především namítal, že napadený rozsudek je nezákonný, protože krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda jsou splněny podmínky pro poskytnutí mezinárodní ochrany z humanitárních

důvodů, případně doplňkové ochrany. Poukázal na to, že závěr, že nebyly shledány důvody pro udělení humanitárního azylu či udělení doplňkové ochrany, je zcela obecný. Přesto, že v případě humanitárního azylu vychází správní rozhodnutí ze správního uvážení, nemělo by být rozhodnutí obecné, a mělo by být zřejmé, co přesně ministerstvo zjistilo. Dále stěžovatel namítal, že skutková podstata, z níž ministerstvo vycházelo, nemá oporu ve spisech. Zejména si neopatřil nezbytné aktuální podklady potřebné pro rozhodnutí a dostatečně se nezabýval stěžovatelovými námitkami ohledně situace osob ruské národnosti v Kyrgyzské republice. Krajský soud měl proto správní rozhodnutí zrušit, protože ministerstvo porušilo ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stejně tak stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěrem ministerstva, že obavy stěžovatele z persekuce v případě jeho návratu jsou ryze spekulativní. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního

pokračování

charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Ke stížní námitce nesprávného posouzení otázky udělení azylu z humanitárních důvodů lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikován pod č. 375/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48), z níž vyplývá, že při rozhodování ve věci udělení humanitárního azylu má správní orgán velmi široký prostor pro správní uvážení. V dané věci ministerstvo řádně zjistilo a posoudil stav v zemi stěžovatele po etnických nepokojích mezi Uzbeky a Kyrgyzy v roce 2010 (zejména str. 5, 6, 8 a 9 rozhodnutí). Ministerstvo také řádně posoudilo i osobní situaci stěžovatele, který je svobodný a žádné rodinné vazby neuváděl, přičemž ministerstvo také zkoumalo i jeho zdravotní stav. Pokud z důvodů stěžovatelem uváděných ministerstvo nevyvodilo důvody pro udělení humanitárního azylu, zůstává takové rozhodnutí v rámci výkonu jeho pravomoci.

V případě obecnou stížní námitku týkající se nesprávného posouzení otázky neudělení doplňkové ochrany krajským soudem, lze také pouze obecně uvést, že ministerstvo v napadeném rozhodnutí na str. 7 až 11 se podrobně zabývalo otázkou, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Správní rozhodnutí tak není opřeno pouze o obecné závěry.

Stěžovatel sice vyslovil nesouhlas se závěrem ministerstva, že jeho obavy z persekuce v případě návratu jsou ryze spekulativní, ale nic konkrétního v této souvislosti neuvedl. Proto ani takto obecně formulovaná námitka nemůže vést k závěru o přijatelnosti, a tím méně důvodnosti kasační stížnosti.

Stěžovatel rovněž vytýkal ministerstvu, že nezjistilo přesně skutkový stav věci, když vycházel z oficiální zprávy, která hodnotí situaci v roce 2011, a není tedy aktuální, a navíc tato zpráva nevypovídá nic o tom, jaká je faktická situace v Kyrgyzstánu z hlediska chování k osobám ruské národnosti křesťanského vyznání. Nejvyšší správní soud konstatuje, že obecně se k používání informací o zemi původu vyjádřil již např. ve svém usnesení ze dne 2. 9. 2010, č. j. 1 Azs 22/2010 - 74, v tom smyslu, že „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. Kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)*“. V projednávaném případě má Nejvyšší správní soud za to, že zdroje a z nich zjištěné informace, z nichž ministerstvo vycházelo, splňují všechny výše uvedené požadavky. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že zpráva není aktuální. K nepokojům v Kyrgyzstánu, které pokládá stěžovatel za azylově relevantní, došlo v polovině roku 2010. Ministerstvo však o stěžovatelově žádosti rozhodlo až dne 31. 10. 2012, přičemž vycházelo ze Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu, resp. o svobodě vyznání v zemi za rok 2011, ze dne 24. 5. 2012 a z Informace MZV ČR vydané dne 23. 2. 2010, aktualizované dne 6. 6. 2012. Nejvyšší správní soud tak neshledává žádné důvody, které by mohly vést k pochybnostem o aktuálnosti podkladů, z nichž ministerstvo při svém rozhodování vycházelo. Navíc zde není ani důvod pochybovat o jejich objektivnosti a relevantnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na stížní námitky a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele jako nepřijatelnou odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Krajský soud stěžovateli ustanovil zástupkyní advokátku a v takovém případě platí odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé - kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Protože advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celková částka odměny tedy činí 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu